

Πρώτη φορά χειροτονίες στο Βόρειο Καμερούν. Η φανέρωση της Πεντηκοστής και σε αυτό το μέρος της γης. (Πρωτοπρεσβύτερος Αντώνιος Μπαφαλούκος, υποψ. Διδάκτωρ Ιεραποστολικής)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πρώτη φορά είχα την ευλογία να βρεθώ σε μια ιεραποστολική μητρόπολη και μάλιστα σε αυτήν την περιοχή που αποκαλείται Μαύρη Αφρική. Είχα ακούσει διάφορα γι' αυτό το κομμάτι της Αφρικής από συμφοιτητές μου, οι οποίοι προέρχονταν από αυτές τις περιοχές, όμως άλλο πράγμα να ακούς ή έστω και να βλέπεις φωτογραφίες ή και video και άλλο πράγμα να το ζεις. Πραγματικά είχα και εγώ όπως πολλοί απ' τους χριστιανούς μας μια εντελώς διαφορετική αντίληψη για το πώς είναι τα πράγματα στην ιεραποστολή. Εντέλει τώρα πλέον είμαι βέβαιος πως αν κάποιος δεν πάει ο ίδιος να ζήσει και να δει το τί είναι η Αφρική δεν μπορεί και δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί την εκεί πραγματικότητα.

Συγκεκριμένα βρέθηκα στην Ιερά Μητρόπολη Καμερούν, στην καρδιά της Μαύρης Αφρικής, στη δικαιοδοσία της οποίας ανήκουν τα κράτη του Καμερούν, του Τσαντ και της Κεντροαφρικανικής Δημοκρατίας. Τη διαποίμανση αυτής της μητροπόλεως έχει εδώ και δεκατέσσερα χρόνια ο σεβασμιώτατος μητροπολίτης κ.κ. Γρηγόριος. Κατόπιν ευγενικής προσκλήσεώς του ταξίδεψα στην πρωτεύουσα Γιαουντέ όπου

και παρέμεινα σχεδόν δυο μήνες.

Μετέχοντας σε μια ιεραποστολική περιοδεία στο βόρειο Καμερούν είχαμε την ευκαιρία να λειτουργήσουμε σε πολλές εκκλησιαστικές κοινότητες του Βορρά και μάλιστα στη συνοριογραμμή μεταξύ Καμερούν και Τσαντ, του μακρινού Βορρά (ex-Nord), όπως λένε οι ντόπιοι ιθαγενείς την περιοχή. Το πιο σημαντικό εκκλησιολογικά από όλη αυτήν την περιοδεία είναι ότι επιτελέστηκαν για πρώτη φορά στο Βόρειο Καμερούν χειροτονίες και μάλιστα μία πρεσβυτέρου μαζί με τρεις χειροθεσίες αναγνωστών και μία διακόνου. Για πρώτη φορά φανερώθηκε η ευλογία της Πεντηκοστής, της μεταδόσεως των χαρισμάτων και της αποστολικής διαδοχής σε αυτό το σημείο της γης. Το εξαιρετικό αυτό γεγονός με συγκλόνισε.

Σε μία απ' τις ιερατικές συνάξεις που έκανε ο Σεβασμιώτατος για τους ιερείς της περιοχής, στο ιεραποστολικό κέντρο του Κατράνγκ, κάτω από ένα τεράστιο δένδρο με τα ιγκουάνα να ανεβοκατεβαίνουν, είχα τη χαρά να μετάσχω και εγώ. Πέραν των άλλων θεμάτων που απασχόλησαν τις συνάξεις αυτές ήταν και οι χειροτονίες δύο κληρικών. Ήταν για εμένα λίγο ξένο να βλέπω τον επίσκοπο να ρωτάει και να συμβουλευέται το πού και πότε είναι καλύτερα να γίνουν οι χειροτονίες. Αλλά είπαμε η Αφρική έχει άλλα δεδομένα.

Έτσι η χειροτονία του π. Ντομινίκ (Δομίνικος) εις πρεσβύτερον ορίστηκε να γίνει στο ναό της Αγίας μεγαλομάρτυρος Ειρήνης στην εκκλησιαστική κοινότητα του Τουλούμ, την Τετάρτη 13 Δεκεμβρίου 2017, μαζί με τις χειροθεσίες τριών νέων αναγνωστών. Ο π. Ντομινίκ προέρχεται από ένα χωριό εκείνης της περιοχής, οπότε θα μπορούσαν να έλθουν και να συμμετάσχουν στη χαρά του, αλλά και όλης της τοπικής εκκλησίας και οι δικοί του άνθρωποι πέραν της οικογένειάς του. Ο π. Ντομινίκ θα αναλάμβανε αμέσως την ποιμαντική ευθύνη μιας ενορίας του Βορρά,

αυτής του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού στο Γκιτιγκίζ. Έφτασε η μέρα της χειροτονίας και μετά από τις απαραίτητες προετοιμασίες για τη θ. Λειτουργία και τη χειροτονία, ξεκινήσαμε για το Τουλούμ, μια διαδρομή περίπου μία με μιάμιση ώρα, μιας και στην Αφρική ο χρόνος ενός ταξιδιού δεν είναι ποτέ απόλυτα προβλέψιμος. Χρειάστηκε να πάρουμε μαζί μας όλα τα αναγκαία, πρόσφορο, νάμα, κεριά, ιερατικές φυλλάδες και το αρχιερατικόν εφόσον είχαμε τη χειροτονία και τις χειροθεσίες, και φυσικά τη στολή για το νέο ιερέα, – ούτε λόγος ή σκέψη ο υποψήφιος να είχε δική του στολή. Μοιραία η σύγκριση με τις προετοιμασίες για τις δικές μας χειροτονίες.... Άραγε αυτοί εδώ οι έσχατοι των εσχάτων αδελφοί μας βιώνουν λιγότερο το μυστήριο της ιεροσύνης απ' ό,τι εμείς; Δόξα τω Θεώ, αυτή η μετακίνησή μας δεν είχε απρόοπτα και έτσι φτάσαμε στην ώρα μας. Γι' ακόμα μια φορά με εξέπληξε η ενθουσιώδης υποδοχή. Ο κόσμος είχε φτάσει πολύ πριν από εμάς, ήταν παραταγμένος δεξιά και αριστερά στο δρόμο και μας υποδέχτηκε με αισθήματα χαράς, αλαλαγμούς και τραγούδια, πρωτόγνωρος για μένα αυτός ο αφρικανικός τρόπος καλωσορίσματος. Περάσαμε ανάμεσα σε όλο αυτό το πλήθος, το οποίο το βλέπεις να περπατάει ώρες ξυπόλητο, κρατώντας πολλές φορές τα παπούτσια – ο Θεός να τα κάνει – στο χέρι για να τα φορέσει καθαρά στην εκκλησία, μέσα σε αυτήν την ανυπόφορη ζέστη και να είναι πριν από εμάς στο ναό. Είναι αδιανόητο για τους νεόφυτους αδελφούς μας να έρθουν στην εκκλησία και να έχει ξεκινήσει η ακολουθία ή να μην παραβρίσκονται πριν από τον επίσκοπο και τους ιερείς στο χώρο της ενορίας. Περιμένουν εκεί υπομονετικά να φτάσει ο κλήρος, να μπει στο ναό, να εισέλθουν μετά όλοι μαζί για να τους ευλογήσει ο επίσκοπος και να ξεκινήσει η ακολουθία του όρθρου. Φτάσαμε στη θ. Λειτουργία, τα πάντα είναι απλά, ταπεινά αλλά μες στη ζωντάνια και τη χαρά. Αμέσως μετά τη μεγάλη είσοδο γίνεται και η χειροτονία του νέου ιερέα. “Κέλευσον, κελεύσατε” και προσαγάγουμε τον υποψήφιο ιερέα ο π. Πρόδρομος κι εγώ στον επίσκοπο. Όλα τα υπόλοιπα κατά πάντα όπως και στις δικές μας χειροτονίες, με μόνη διαφορά τον ενθουσιασμό του κόσμου που ένιωθες ότι το ζούσε όλο αυτό. Τι ευλογία Θεού, τι συγκίνηση που πρώτη φορά στα μέρη αυτά ακούγονται οι ευχές της χειροτονίας! Αν για τη μετάνοια κάθε αμαρτωλού χαίρει ο αόρατος αγγελικός κόσμος, την ιερή αυτή στιγμή της πρώτης χειροτονίας σε ένα μέρος στις εσχατιές της γης, άραγε εκεί στον ουρανό τι πανηγύρι θα γινόταν;

Τελειώσαμε τη θ. Λειτουργία μέσα σε όλη αυτή τη χαρά της Πεντηκοστής. Ακολούθησε το καθιερωμένο τραπέζι με ανταλλαγές ευχών και ευλογιών καθώς και σχετική ομιλία του επισκόπου και συζήτηση για θέματα που αφορούσαν την εκεί εκκλησιαστική κοινότητα. Μετά από μια συγκλονιστική μέρα, πήραμε τον δρόμο της επιστροφής για το ιεραποστολικό κέντρο.

Δύο μέρες αργότερα αναχωρήσαμε πλέον απ' το ιεραποστολικό κέντρο μας στο Κατράγκ με προορισμό το ιεραποστολικό κέντρο της Μάρουα, η οποία είναι η πρωτεύουσα του μακρινού Βορρά. Καθ' οδόν, επισκεφτήκαμε μαζί με τον Σεβασμιώτατο και τον πρωτοσύγκελλο π. Πρόδρομο, το Γκιτιγκίζ και το ναό του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, για να δει από κοντά ο επίσκοπος την εγκατάσταση του νέου πρεσβυτέρου και της οικογένειάς του στην εν λόγω ενορία και τις τυχόν ανάγκες και δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίσαν. Μου έκανε εντύπωση η προσωπική μέριμνα και ποιμαντική φροντίδα του μητροπολίτη για τους ποιμένες του, αλλά και η ανταπόκριση των ιερέων του που ένωθαν την αγάπη και το ειλικρινές ενδιαφέρον του επισκόπου και πατέρα τους.

Έπειτα από αρκετές ώρες ταξίδι, κάτω από δύσκολες συνθήκες για τα δικά μας δεδομένα και με κάποιες στομαχικές ενοχλήσεις και αναταραχές τις οποίες έκαναν ακόμα πιο δυσάρεστες η κακή κατάσταση του οδοστρώματος και η υψηλή θερμοκρασία, φτάσαμε επιτέλους στη Μάρουα. Κατευθυνθήκαμε στο ιεραποστολικό κέντρο όπου και συναντήσαμε τον υποψήφιο διάκονο π. Μαρτίνο. Μετά από την ξενάγησή μας στο ιεραποστολικό κέντρο και μια μικρή ανάπαυλα, κάναμε όλες τις αναγκαίες προετοιμασίες για τη χειροτονία της επόμενης μέρας. Ακολούθησε συζήτηση - εξομολόγηση μεταξύ του υποψήφιου διακόνου και του επισκόπου.

Κατόπιν περπατήσαμε με το σεβασμιώτατο σε όλον τον χώρο του ιεραποστολικού κέντρου και περιδιαβαίνοντας μου έλεγε τις σκέψεις και τα όνειρά του γι' αυτό το μέρος. Το Σάββατο 16 Δεκεμβρίου το πρωί ξεκινήσαμε την ακολουθία του όρθρου και τη θ. Λειτουργία. Στο ορισμένο σημείο “και έσται τα ελέη”... έγινε η χειροτονία του διακόνου π. Μαρτίνου, κατά τη διάρκεια της οποίας ο σεβασμιώτατος μίλησε με λόγο πραγματικά εκκλησιολογικό που άγγιξε τις καρδιές όλων. Η χειροτονία έλαβε χώρα στο ναό του αγίου Αχιλλίου, ο οποίος είναι ο ναός του ιεραποστολικού κέντρου στη Μάρουα, χτισμένος από την αγάπη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κ.κ. Ιγνατίου, του πρωτοσυγκέλλου του π. Αχιλλίου καθώς και πιστών της μητροπολιτικής του περιφέρειας. Ο π. Μαρτίνος, ο νέος διάκονος, είναι έγγαμος και εργάζεται ως νοσηλευτής στο κρατικό νοσοκομείο της Μάρουα, γι' αυτό στη χειροτονία του παραβρέθηκαν και αρκετοί συνάδελφοί του απ' το νοσοκομείο, διαφόρων θρησκευμάτων, οι οποίοι με πολλή προσοχή και συγκίνηση παρακολούθησαν τη χειροτονία του συναδέλφου τους. Όταν μετά το τέλος της θείας Λειτουργίας, τους καθιερωμένους χορούς και τα κεράσματα, μίλησα μαζί τους, μου έκανε εντύπωση ότι το θεωρούσαν τιμή και ευλογία να έχουν έναν συνάδελφό τους ιερέα, παρόλο που οι ίδιοι δεν ήταν ορθόδοξοι. Μετά από λίγο καιρό και εφόσον εγκλιματιστεί και συνηθίσει στα νέα δεδομένα ο π. Μαρτίνος θα αναλάβει την ευθύνη του ιεραποστολικού κέντρου στην περιοχή μιας και ο π. Ειρηναίος, ο αρχιερατικός επίτροπος του Βορρά και υπεύθυνος του ιεραποστολικού κέντρου, είναι υποχρεωμένος να ταξιδεύει πάρα πολλές ώρες και κάτω από δύσκολες συνθήκες για να φτάσει από την περιοχή που μένει στη Μάρουα και να παραμείνει μερικές μέρες στο ιεραποστολικό κέντρο μακριά απ' την ενορία και την οικογένειά του για

να μπορέσει να λειτουργήσει και να κάνει κάποια σύναξη στο ιεραποστολικό κέντρο, γεγονός δύσκολο και κοπιαστικό, όταν μάλιστα αυτό πρέπει να γίνεται σε τακτά χρονικά διαστήματα (δεν μπορώ και δεν θέλω να φανταστώ πώς αυτό μπορεί να είναι εφικτό κατά την περίοδο των βροχών).

Βιώνοντας την εμπειρία αυτών των χειροτονιών ένιωσα πραγματικά τόση χαρά και ευλογία! Και ενώ αρχικά, βλέποντας τις εκεί συνθήκες, δεν σας κρύβω ότι ήμουν λίγο απογοητευμένος, μετά από αυτήν την εμπειρία, είδα ότι με τη Χάρη του Θεού υπάρχει ελπίδα και σε αυτόν τον αμπελώνα του Χριστού που λέγεται Καμερούν.